

ståt sig i sin sanna naturliga Caractér, Utan den präktiga ståt på Danne-
marks Thron wiste sig Hennes hjertas Egenheter innom en liten krets,
innom sitt lilla Hof, i Zelle, i sin fulla glans, och förwårswade Henne
allas kärlek. Hennes upfön war Majeståt och behaglighet. Hon war full-
komlig i alla de öfningar och wetenskaper, som tilhöra Hennes kön och
Hennes Rang. Wid hela Danska Hofwet dansade ingen en så skön me-
nætte, som Hon, och Hon satt til Håst med en orwanlig konst och wårdig-
het. Hon förstod Musiquen, och under sitt wistande i Zelle använde fle-
ra timmar på dagen, at spela Clavier. Hennes klådnad war utan pragt,
och röjde samma enfold, som Hennes upförande. Hennes Talanger woro
förtrefliga och widsträckt. Genom mycken läsning hade Hon upodlat
dem, och wiste de sig til Hennes fördel wid alla tillfällen.

Hon talade med en förunderlig sätthet: Fransyska, Tyska, Engelska
och Danska; förenade med dessa språken insigt i Italienskan, hwilken Hon
lärt med mycken flit. Hennes Manerer woro ömra och inlagande; ja! äf-
wen Hennes inkränkta Finaneer kunde ei hindra dess medfödda Furstliga
ädelmod och wålgörande hjerta. Altid öpnade Hon sin hand at den fattig-
de och nödlidande. Af Naturen war Hon munter och i sig sjelf lycklig,
af sitt hela Hof på det ömaste älskad och tillbeden, och sjelfwa widrigherens
röcken, kunde ej fördunkla Hennes Själs stillhet och glättighet. Ehuru
wål på ett sätt . . . Skild från Danska Thron, hyste Hon dock in-
gen känsla af hämd emot hwilken som håldst — Himmel! hwilken dygd!
Hennes hjerta war af ingen Aressjuka smittad, och kastade Hon en blick till
bakars på den krona, man . . . med en lika nöjdhet och en Själens hög-
het, som hade til äfwenlys kommit en Philip V eller en Victor Amadeus,
at rodna. — Sällan mötte Hon något Barn, med hwilket Hon ej tala-
de, och gaf det full ordsak, at med glädje berättat sina Föräldrar huru det
talat med Drottningen. Alla förtjustes af Henne; men så Sällskaps-
Hon war med äfwen den ringaste; så mycken Majestätisk wårdighet gaf
Hon sin ställning, sin gång, då Hon, som Drottning wisade sig. Förty-
nar ej denna Prinsessa i så många hänsende, at föremigas? Landständer-
na i Furstendömmet Lauenburg, hafwa darsöre af Rynningen i England
utbett sig tillstånd, at uprätta Hennes ärestod i Fransyska Trågård, där
Hon förndit så många kunder. Tysklands största och berömdaste Konst-
när, Herr Professor Oeser i Leipzig har dertill gifwit plan och ritning; och

och hoppas man, at detta Monument blir både denna stora Drottning,
som och Ridderskapet wärdigt, på hwars bekostnad det upreses.

Som det största prof af denna Prinseförens Kongl. tankesätt, Des
hjerter, Des dygder, och des ända til tårar rörande Wärtalighet äfwen i
sina sista stunder, anför jag följande

Drottning *CAROLINA MATHILDAS* Bref til sin Broder,
Konungen af England.

Sire!

J dödens högtidliga stund wänder jag mig til Er, min Konung! äls-
skade Broder! för at tacka för all den godhet, som Ni under hela min
lefnad, i synnerhet under mina öfwerhopade widrigheter bewisat mig.

Jag döer gjerna, och ingen ting uppehåller mig — Icke min blom-
strande ålder, icke mina dagars Wår, ingen lefnads sedgd, hwilken från
närmare eller längre tider har kunnat wänta på mig.

Hwad kan wäl Lifwet hafwa för retande för den, som är skild från
alt det Han älskar! Gemål, Barn, Syskon! . . . Af Kongeligt blod, sielf
en Drottning, har jag lefwat det bedrösweligaste lif, och blifwit Werlden
et exempel, at hwarken Krona eller Spira förmå frällsa ifrån olyckor.

Uti min lefnads wår öfwerhaf jag mitt Fädernesland, reste til et
wida skilt Konunga-Rike, Hade en Gemål, den jag älskade, sielf älskanswär-
da Barn, och njöt den Himme ska fröjd, at här och där bidra till et helt
Folks sällhet. Men plörligt, — (Ack! åtanke af denna förskräckeliga
händelsen påskyndar min död) förtade jag från min lyckas höjd, förlorade
min Gemåls kärlek, hölides med skymf och skam måste fly utur Ri-
ket, utan at än en gång få trycka mina Lifstruckter intil mit bröst, och
med smärtande Moders tårar suckta dem. Wore jag skyldig: jag hade
dragit bördan af mina brott, gömt mig undan i någon förborgad ort af
det Wäsendet, mot hwilket jag brutit, afbidat förbannelser och död. Men
jag är ostkyldig — Med bäs wande hand på hwilken redan döds swetten
rinner,

rinner, skrifwer jag detta — Jag är oskyldig. Gud, hwilken jag anropar, som skapade mig, som dömmar mig, är Witne til min oskuld. Måtte Han dock efter min död öfwertygga Wärlden! at jag ej förtjenar en enda af de fassliga beffyllningar, hwarmed hemliga fienders nycker besäckat min Carakter, dragit min redlighet i twiswelsmål och trampat min wärdighet under föttern. Tro, Sire! en döende Syster, en Drottning — Anmer en Christen, hwilken med rysning och förkräckelse skulle kasta på Er wigheten en blick, i fall Hennes sista bekännelse wore en osanning. — Jag döer glad, tro mig; ty den olycklige wälsignar döden.

Men det smärtar mig långt grufweligare än dödsqwal, at ej en af alla de jag älskar, står wid min dödsfång, meddelar mig den sista lifwets tröst genom en öm handtryckning och genom medlidande blickar; ej en med en ljuf hand lägger mina brustna ögon tillsammans.

Dock jag är ej ensam. Gud, min oskuls enda Witne blickar hit ner på den fång, där jag lider. Min Skyds-Angel swäskar omkring mig och bringar mig snart dit, där jag för mina Wänner, och äfwen för mina Tyranner kan bedja.

Farwål, min Kungliga Bror! Himlen wälsigne Er! Wälsigne min Gemål, mina Barn, England, Danmark, hela Wärlden! — Unna mitt Lik, at få hwila i Wåra Förfäders Graf — och nu det sista, sista ousägjeliga långa Farwål!

Er Olyckliga

CAROLINE MATHILDE.

Högst Salig Hennes Maj:ts Lik blef för den starka hettan full med det snaraste lagd i den Furstelige Grafswen, näst intil Hertig GEORG WILHELM den sista af Zelliska linien, och den första nu Regerande Konungliga Daniska och Stor-Brittanska Husets Stamsfader. Af Hennes Cavalierer kunde endast Hennes Kammar-Herre Riks-Fri-Herre von S * * följa det Kungliga Liket.

Hennes

Hennes Öfwerste Marskalk Herr von H * * och Hennes Kammar-
 Zinkare Baron von S * * woro begge sjuka. — Och således måste en
 Prinsessa, som förtjent det lyckligaste öde, af sorg och bekymmer förtärd, i
 sitt tjugonde hjerde år, sluta et lif, hwilket med widrigheter tog sin början
 †) och som i hela sitt lopp ej saknade de dunklaste dagar.

Grodan — Fabel *).

När i et fjärr en hop med Grodor låg,
 Ack! ropte en, som hånryckt såg,
 Hur et Syrwårkeri i nejden börjat brinna,
 Ack! skåden hwilka klara blöf,
 Som Månstjan tänder up för Dö,
 På det Hon må wår Fjårlek winna.
 O Du, som heligt yfwar Dig,
 När alla nattens Sjernor glimma
 Kring Hennes Drottning's bleka strimma,
 Och ropar: det är gjort för mig —

Linn

†) Wid Hennes Herr Gaders Prinsen af Wallis Fredrich Ludwigs Dödd!

*) Insåndt.

Sör

För Dig, som på et litet flöt
 En bäll bland grymma öden hwimlar!
 För Dig så många tusen Himlar
 At lysa wägen för Din fot!
 Och Han, som Himlarna omfattar
 At Dig, Du Matkars söda skattar
 Med dessa hus, med denna ståt!
 O! När Du högt åt Grodan skrattar;
 I tysthet öfwer människans gråt!

Ark. 32 utkommer nästa Mondag kl. 8 om morgonen.

Tryckt hos Commisarien P. A. BRÖDIN, 1784.

Tryck-Friheten den Wälsignade.

Stockholm d. 16 Februarii 1784.

Den Christeliga Undergifwenheten
Öfversättning ifrån Engelskan *).

Det är en Fånge som talar. Han ligger innesluten i ett mörkt fängelse under Jorden, Händerna och Fötterna fastlåsta wid väggen — Han vaknar ur en sömn.]

Swad de tunga Esdjorna gifwa för et ohyggeligt dån innom dessa underjordiska hwalf! Deras buller wäckte mig ur min sömn och klingrade mina glada drömmar . . . Glada drömmar; . . . Swad säger jag? Kan en olycklig Fånge som naken och bunden, sjätrvad i jåden och bojor, nersänkt i en mörk och stinkande lusa kånna glådjens? Är glådjens lufflighet gjord för den som icke har tillstånd at omgåås med andra ån nattens spöken, hwars öga icke får råkas af dagens strålar? . . . Ja, jag säger det til Din plåga, Du Tyrann! Du människoflåckrets böddel! mitt i dessa kånkrar, wid hwilkas åsyn männskligheten ryser, kan man wara lycklig? Man kan wara lycklig uti dessa slarfwor, innom dessa lås och dessa riglar.

Ett

*) Insåndt.

Et rent samwete trottsar de gruffigaste olyckor. Med synen wänd til Himmelen glömmar man alla jordiska plågor. Då kan man med leende mun tala om alla pinorummets fälligheter. Stregel och hjul, tusende dödar hafwa ingen ting försträckande för den som har hopp om et bättre lif och som litat på Guds försyn.

Hwilken behaglig dröm! jag såg Dig Du min älskade Far! som is genom en nellig dödd blifwit skild ifrån Din Son. En Himmelsk tillfredsställelse lyste ur Ditt ansigte. Du kom emot mig med öppna armar; Du tryckte mig uti Din famn och sade: "bär Dina bojor med Christeligt tålamod mitt Barn! Skuldens och lidelsens lön wäntar Dig i höjden. Åstärka Dina tårar; innan kort skola Wi råkas och blifwa tillsammans för ewigt. Klaga ej mera öfwer min dödd: Han war en wälgjörande wän som förde mig till sällheten. Bör Du misunna mig min lycka? Du förlorade mig som swag, sjuktig, döddlig, öfwerhopad af brister och fel, och Du får mig åter renad, förhårligad, odöddlig. Jag älskade sanningen under min lefnad, jag bjöd til at i min lilla krets upfyllo skuldigheterna som Christen, som Medborgare och som hederlig karl: Detta gjorde min ofärd. Jag blef harad af Buckingham för det jag ej wille fläcka mitt samwete, och foga mig efter Hans nedriga affikter. Hans oförsonliga hat har lagt mig under Bödelsyrkan: Sedan jag icke är mera til, så har det drabbat Dig: Men lätt ej Ditt mod falla min Son! Du lider oskyldigt! Denna försäkran bör kunna ge Dig en förundranswärd styrka. Wet! at den olyckliga som förföjt Öf är nära sitt slut. Innan detta året är til ända, äro Hans dagar förbi och Han får en wäldsam dödd och Guds rättfärdighet tillåter Honom ingen beredelse tid: En Ängel har uppenbarat mig detta. Utgjut därfdre inga förbannelser öfwer Honom, ty Han är förut nog olycklig igenom sina laster och sitt samwetsqwal. Det är alltid rådeligt at at Himlen öfwerlåta omsorgen at straffa jordens Tyranner och wårt slægtes förtryckare. Bär Du endast deras of med förtröstan om ett bättre lif: Lid och dö som en Christen.

Ja min Far! med den Högstas bistånd skall jag wara tålig. Det skall blifwa en tröst i mitt lidande, at Din anda swäfswar omkring mig och

*) Due de Buckingham blef enligt denna prophetia mördad år 1638.

och håller mig fällskap. Det war en tid, och Gud ske lof! den är förbi: (Jag fasa af återfalla den) som jag lått öfverwäldiga mig af Förtrycket. Mitt unga hjärta owandt at lida upreste sig, det wågade knorra mot Försynen, det wågade fara ut i förebräelser emot Den Allsmågtige Guden: Men igenom detta oförnuftiga upförande ökade jag endast min jämmer, Det war också jämmerfullt at innom en tid af några månader se en fide Mor läggas i grafwen, se en betydlig förmögenhet igenom det aldrastörsta wäld flyttad i främmande händer och därigenom hufvudsakligen med en gammal Far blifwa bragt til tiggarestafwen; det war också smärttande at kort därefter se denna wördnadswärda Gubben inneslutas i et ohyggligt fångelse, endast därefter at han wägat beklaga sig, at Han misshagat en nedrig Gunstlinge och at Han dristar sig wara dygdig; At se Den hvars hus altid warit den nödlidandes tillflykt nu lida brist på all ting, och at i denna ömskandewärda ställning ej kunna hjälpa Honom, ej en gång med et glas watten; samt at slutligen se denna gråhåriga Mannen sin egen Far, på den wackliga och Tyranniska Jacobs befallning föras til Afrättsplatsen och Hans gråhåriga hustru lagt på Stupstocken.

... Aft! Min Gud! Förlåt mig min förmådenhet! Jag war ej Wärdare öfwer mig sjelf i detta fasliga ögnablick; b) detta swaga stöftet wäggade

b) Historien är sådan. Den som tolar här i fångellet, hade af sora öfwer Kadrens Arresterande fallit i en dödelig sjukdom. Han war sedan något bättre då Han igenom ett Barns oförsigtighet seck höra talas om denna dygdiga Gubbens execution några minuter innan den skulle gå för sig. Straxt springer Han ur sin fång och i bara Lintygget hastar til Afrättsplatsen. Han kommer just til Spettsgården i samma ögnablick som Hans Far lägges på Stupstocken, Han ger til et skrik . . . och dånar. Gubben som kanner Hans röst will gå til Honom, men Bödeln förhindrar det — Sonen kommer emedlertid sig före, ser den hufvudlösa Kroppen och dånar ännu en gång. Sedan Han qwicknat wid för andra gången, bemäktigar Han sig en bajonett af en närstående Soldat och will mörda sig. Och då Han förhindrades därifrån, bröt Han ut i de strängaste försmädelser emot Gud, Konungen, Buckingham och Parlamentet som sålde Jacobs Tyrannier, emot Nationen som hade den segheten at lyda en Tyrann. Den öfwerilning Han då war uti, kostade Honom en tredje bortdåning, hwilken war den längsta af alla. Emedlertid skickade Buckingham som straxt blifwit uaderrättad om Hans upförande, Honom i Arrest. Han fördes i samma fångelse, hwarest Hans Far setat, och där förblef Han i Nio Månader innan Han seck sin Dom och blef afrättad. Under denna tid war Han måst sjuk.

Insendaren.

gade häda Ditt Majestät. Swar är den Guden, ropade jag i min blindhet, som säges styra Världen? Han är antingen död eller säfwer Han. Han ser med likgiltighet at den dygdiga får Wäldes wärkarens straff. Han har gifwit världen till et rof at blodgiriga Tyranner och Han låter en Jacob hwaras Regering skall wanbedra Engelska Historien, leswa i ro och lugn bland sina Skökor och Gunstlingar — Store Gud! I mitt raseri wågade jag förbanna Dig sjelf, och Världen som Du Skapat, och Lifwet som Du mig gifwit. . . Men i stället at kräpa mig med Ditt Torndön eller at låta Jorden upsluka mig leswande, hade Du medlidande med den bråttsliga matken. Jag blef satt i fångelse för de utlåtelse jag sålt om Jacob och Buckingham. De sju eller otta månader jag här förnöt, hafwa öpnat mig ögonen, de hafwa warit mig nödiga till min Själs räddning. De hafwa underwisat mig i den stora Konsten at lida.

Från det ögnablet då jag började se Guds finger i allt detta, då jag med fullkomlig tillförsigt började at underkasta mig Hans willja, så har jag tyckt at alla dessa Kjedjor och bojor blifwit mig lättare at bära. Jag förtärer nu det swarta brödet som mig bjuds till mitt usla lifs underhållande, med mindre swårighet än förr. Jag säfter längre och roligare nu än tillföre, och jag wäckes icke mera mitt i sömnen af hisseliga och försträckeliga drömmar. Wagtunästarnas omänsklighet, mina Wäppers otacksamhet, människornas oförrätter tända icke mera min wrede. Jag brinner ej af et djuriskt hat till mina Förståndare, och jag gör ej mera de oförnuftiga önskaningar at få med egen hand mördra dem, at få slita hjertat ur deras Kropp och trampa det under mina fötter. Jag wet bättre än en annan at på Jorden finnas Despoter och Tyranner som suga Uslingars blod, dricka deras swett och swälja deras tårar, som ej göra annat än öfwa wäld och rån, som plåga och förtrycka, präha och utarma. Men jag wet tillika at människorna sjelfwa hafwa ådragit sig detta Landstraff igenom deras synder och deras onda kynnen. Om de alla woro dygdiga, så skulle de icke behöfwa något Befäl. Förnätne! Du frågar hwarföre Gud tillåter så många Bödler, så många Årofrare, Förtryckare och Blodiglar? Men fröga häldre, hwarföre Du sjelf gör så elakt bruk af Din fria wilja, hwarföre Du så öfwerlämnar Dig åt Dina begjärecker, hwarföre Du så sölar Dig i laster? De aldrastörsta Regenter äro ändå icke annat än människor,

lika swaga som Du — Sedan Du öfverlemnad Din frihet åt Guefkar, sedan Du anfördrod dem en ogränfsad mägt, så finner Du underligt at de följa fina nycker. Hwad skulle wäl afhålla dem derifrån? Hwad band har Du wäl tagt på deras passioner då Du gjort dem enwåldiga?

Den swagsynta tadtar och måftrar alt. Förblindad af fin egenklärelek tror han fitt flumma öga kunna fe och följa ordfakernas fjedja, Han uphäfwer sig til Dommare i Naturen, samt kallat alt för fin Domstol, och då Han blifwer något warfe som Han icke begriper, så dömmet Han ftraxt at ordningen är bruten, och at alt ftyres af en flump. Den wifederemot åtkjänner fin lilla fjännedom och gränfkar ei hwad Han icke förstår. Han finner at denna Wårlden är ond: Men Han tackar Gud därfdre. Annad til et högre godt, til et ådlare Lif, söker Han ei här på Jorden en fann och fullkomlig lycka. När plågor och bedröfwelfer anfalla Honom, när Phyfiska olyckor tilfåda, när Han måfte lida af männifkornas elakhet och onda böjelfer, så anfer Han alt fådant fóm uflutt af Herrans Hand til at pröfwa Hans hopp, Han anfer det fóm et förwaringsmedel emot en för ftråk fjärlek til det Jordifka.

Ja, det är af upricktigafte hjårta fóm jag tackar Dig min Gud! för alt mitt lidande. Det är endoft dårigenom, jag kommit til det lugn, hwaruti min Sjål lefwer. Jag tackar Dig för förtuffen af min egenbom, för defa järn, defa flarfwor, defa fjångelfe: De hafwa flart mig at fly til Din barmhertighet. Men otålighet långtar jag nu efter min dödsflimma: Min pröfwotid råcker ånda til def.

Dycklig den fóm fåter fin förtroflan på männifkor. Jag har haft wånner: De hafwa alla öfwergifwit mig. Jag har låtit kalla dem, men de hafwa icke mera fjåndt mig — Nej! de tjocka hwalflwen inom hwilka jag fitter, hafwa warit mindre oberwettiga. När jag fuffat, så hafwa de fwarat mig, de hafwa tyckis liffom taga del i min fmderta.

Men det bullrar i Trapporna. Jag hörer på gången at det är min Tyrannifka Fångwacklare.

Klagan *).

Jag skådar Vintrens mulna dagar
 Men åter rinner Solen op,
 Jag hör hur Lurtureduswan klagar
 Men klagar ack! med ömma hopp.

Den sjö som rasande sig hästver
 Vid Stormarnas och Edsknens krig
 Utaf Naturen hwila kräftver
 Och äntlig får Han hwila sig.

Jag ser hur marken will försmäcka
 Då Himlen sig med järn bestär
 Men snart de swala windar släcka
 Och skurar sölja deras spår.

Ja sjeff, Corinnas slagna hjärta
 Som brista will på Damons graf
 Vite lindrat i sin afgrunds smärta
 Af samma hand som slaget gaf.

*) Insändt.

Men jag et tårfullt öga höjer

Åt Dig Du Väsendernas Far! . . .

Mer ömhet Vjoninnan röjer

Emot det rof, Hon fångat har.

Sjelf jag min warelse ej wäller,

När wille jag wäl skapad bli?

Då ödet mig i slättrar håller

Så säger Himlen: Jag är fri.

Med tårar jag på jorden tråder

De varit jämt min wisu del

Lits owis innom några bräder

Jag slutar Eismets Sorge spel.

Sub! Den jag fruktat fast ej kånner

Förlåt förwifflans wilda röst!

Du ser hur lågan kring mig bränner

Du ser min oskuld i mitt bröst!

Et dystert måln min lefnad höjer

Och molnet blytreat hotande

På blipret fasans buller följer

Och sielfwa Djefarne . . . de se.

— — — — —
Så lys då ej Du hoppets strimma!

Jag önskar . . . (är det öfwerdåd?)

At trotsa i min sidsta rimma

Tyranners hämb, Tyranners nåd.

Ark 33 och 34 utkommer nästa, Torsdag Kl. 8 om morgonen.

Stockholm, Tryckt hos Commisarien P. A. BRODIN, 1784.

Tryck-Friheten den Bålsignade.

Stöckholm d. 19 Februarii 1784.

Till Förläggaren.

Min Herre! Jag har funnit något som rört mig i den kärlek Ni betygat för följande stycke af den Wise och oddblige Young Ni gifwit mig at öfversätta. Jag har ännu knapt hälften af Er och Beskrættelsens ålder: Men jag älskar de djupa och starka rörelser; och jag fattar en wördnad för de Sjålar som älska dem. Ni har wist Er hafwa känslor af en wärdig Man, Medborgarens, det smärtade starka hjertats: „Ack! har jag tänkt; han har ock den kloke, in til sig sjelf gångna, och beskrættande Människan. Det är ej rätt at man misckänner Lifwets fördelar: Men jag tillbeder den storhet, som är öfwer dem alla. Ett mått af styckor och ärfarenhet har warit nog at gifwa Er et manligt begrep om dem. Detta will Ni bibringa Edra Läsare. Ack! det är förtoradt. Springa de ej efter en sida där de tro at någon wettig arghet skall ligga? Wisja de hafwa annat än det som smakar af Werldens nya, Cabal och lågheten? Det goda och lärerika wett, den starka och träffande sanning, som någon gång utmärker Ett Blad . . . är ej det de söka. Men det är ädelt at Ni will twinga dem til smak af något bättre. Wisserligen skall Ni träffa några så mognade Sjålar. De andra — dessa som alltid ropa at det är för högt, at de ej förstå, skola kanske upmuntras at skaffa sig

sig ljus, och röra af den mantliga Åran at hafwa alla de begrep och känslor som tithöra en Wärdig människa *).

Trop heureux le Vielliard! dont l'heure enfin arrive
 Qvi de la mort trop lente entend la voix tardive!
 Sur sa tombe paisible, ou dorment les douleurs
 Plus d'un infortuné viendra verser des pleurs.
 Après de courts plaisirs, il rend aux destinés
 Des siecles de tourmens q'il nommoit des années.

.. Mais cent fois plus heureux, qui tombe avant le tems,
 Moissonné sur des fleurs aux jours de son printemps!
 S'il n'a point ceint le myrte, Ornement de nos fetes
 Il n'a point de la vie éprouvé les temperes.

Dorat.

Tröst emot Dödens Fructan.

Yorek! min Sångmö vägar uplysta sig til Dig. Förtörnas ej af des djärphet. Det är årljånslan som förer Henne til sin Wälgörare. Fastän ung, och gynnad af Lyckan som ler emot Dig, skall Ditt öra ej säras af min allvarsamma sång.

Hwad Dödens fructan är djupt intryckt i människans hjerta! Hör mitt qwåde, Jag sjunger om den segrande Trösten däremot.

Lycklig den man, som, affkyende den bullrande världens falliska nöjen och alla dessa säfängeliga föremål som ställa sig emellan Sjålen och Sanningen — fördjupar sig af wal i Cypressernas ensliga och tystnadsfulla skugga, besöker Lil-hwalswöen som dödens bleka sackta uplyser, läser de

* Det är jag som böt Complimenters och tacka.

Sörlägg.

de dödas inkeister, begrundat deras stoft, och finner sin ro midt ibland Grafvarna! Detta dystra Rike, där Döden sitter midt ibland ruiner, bjuder människan en stilla Fristad. Det är dit, des Sjal ofta bdr gå och lemna frihet åt sina ensliga tankar. Hwad den luft som man där andas är lifswande för Sanningen, och dödelig för Högmödet! O min Sjal! låt oss gå dit in, utan förfräekelse. Låt oss söka här de tröstande begrep som människan så mycket behöfwer på Jorden, Betrakta Lifwet och Döden: Se honom dristigt i ansigter: och trotsande des fasor med et högsinnigt förakt, taga på Grafvarna, de stora Själars Segerkrona. Måtte min Wisshet rikta sig af mina eshcker och betala mig mina tårar!

Fölg mig. Kom: Låt Oss läsa tillsammans på denna Lifsten som betäcker Din kära Narcista . . . hwilken bok af hög Dygdelära lägger den ej öpen för oss! hwad des stumma språk är rörande! Hwilka Oratorer kunna som den försnålta en öm själ? Ordens beweckande wältalighet kan röra: Men hwad des bilder äro swaga och döda emot de lefwande och djupa intyget åsyn af denna stenen gifwer oss! Med hwilken styrka den talar til våra ögon! Fråga honom, om Sköheten, om Ungdomen, om allt hwad som är älskwärdt på jorden, länge warar! Människa! Wäga då hådan-ester räknas på Lifwet! Knappt finner jag en Graf som ej innesluter en kropp yngre än min, och som ej ropar til mig: Kom! . . . Och däremot i hela Wärlden hwad finner jag som är wärdigt at fästa mig wid Lifwet?

Men hwad för et nytt föremål betager mina Ögon! Narcistas Graf öpnar sig framför mig. Det är den höga och Majestätiska Sanningen som ljus och strålande upstiger därutur, såsom ur sin Helgedom. Hon kommer närmare: Jag känner huru Hon bewäldigar sig min Sjal: Wiltan försvinner, de måln, begären upkastat öfwer mitt förnuft, äro icke mer; skuggan har flydt.

Wid glansen af detta lefwande Ljuset utwidgar sig min syn krets; nya krafter styrka mit wäsend. Jag ser de osynliga föremålen: Jag widrör och känner dem. Jag är i det tillkommande. Wärlden och des bedrägliga nöjen förwilla mig ej mer (det är först i bedröfwelsen människan förstår hwad de äro wärde!). De snaror Lasten lade för mig under blomster, äro upträckta: Dygdens dol faller, och jag ser, utom mig, alla des behag. Huru Lifwet bortsvinner för mig! Jag ser människorna falla som Höst-Öfwen. Amnena för deras begär synas mig åfwen så lätta åfwen

äfwen så intet wårda som stoftet som uphäfwer sig under deras steg. Ju mera jag betractar lifwet, ju mera förekommer det mig tomt.

Uck! det är nu jag kommer ur förtjusningen. Jag förstår äntligen de lifgifwande råd som Döden så ofta låt ljuda! mina bron, och jag så länge ej wårdat. Långt ifrån at känna en bewekelse därwid, lesde jag känslöds och utan oro! Jag är äntligen hunnen; och träffad af alla de slag som härjat mina Wänner. Ju mera pilen, skickad af Guds tucktan, dröjer at träffa; ju mera är säret af den djupt och stort. Gud! hwad des spits är skärpt! Hwem skall mildra den brännande smärta som genomtränger och dödar mig! Hwilken wälgörande hand skall rycka ur min Själ den förgiftade tankan; och gjuta på mina sår en lifwande Balsam? Skall jag aldrig kunna fåsta på denna Grafwen, (utan at rysa,) et frimodigt och stilla ögnakast?

Och hwarföre ryssa wid åtanlan af Döden? Denna öfwerfart är ej så fastig som Wi inbilla Oss. Sinrike at skapa Oss plågor, qwälje Wi Oss med inbillningar. Wi ihoppöre et Spöke; Wi gifwe det alla drag af fastighet; och snart glömmande at det är wårt egna wårt, ger wår fructtan det lif, Wi båtswande ryse wid des sötter, och wåge ej mera tänka därpå utan at blekna af förskräckelse.

Den falska bild Wi skape efter wåra gifningar, har nästan ingen skymt af likhet med sin urbild. Och hwilken Mätare har kunnat i hast bilda Dödens werkelige drag? Denne Tyrannen hwilar aldrig et ögnablick. Fasan skakar Penseln i Wåra darrande händer. Inbillningen rasar öfwer. Okunnigheten lastar teckningen med sina stuggor; och förkastet studsar skrämde därwid.

Hwar är Han, denne Döden? Alltid tillkommande eller förgången. I det ögnablick Han är närwarande . . . så är Han ej mer. Före än hoppet öfwerger Oss, är känslan död. Hwarföre då upfylla oss af håpninganingar? Då Wi träffas, känne wi slaget, men Lif och smärta är icke mer! Likklockan, Sweptduken, Bären, Grafwen, Förruttnelsen, Matkarne — alla de Spök-bilder som upstiga mot Lifwets asten och betaga den
utles.

utleswades Själ, äro de Leswandes sasa och ej de Dödas. Offer för sin dåractiga inbillning, och olycksfalia genom sin egen willfarelse, upfinner människan en Död som ej är den Naturen gjort; och genom sasan för en enda, råner tusende. — Edt Of undanröddja dessa bedrägliga skuggbilder. Grafwen är ouplåtliga tillsluten: Ingen Tidning kommer dårifrån ut till de leswande.

Om Döden wore så förkräckelig, så ryllig som wi måle den, hwad har den utleswade at fruckta dåraf? Worde han ej, om åren gjorde honom wis, ila den till mötes och be sig utaf den et kärligt skygd i dess mörka boningar? Lifwet, har det då så många retelser? Finne wi altid årvån dårtil i våra hjertan? Våra sånger, äro de ej annat än glädjesånger? Ah! om Människan låt sin tanka stadna på denna hop af orosämnen som omgifwa of; så skulle dess hjerta, så oförskräckt det och måtte wara, nedtryckas af smårta, wid åsyn af lifwets säsånga, människornas laster, dygdens swagheter, willfarellerna hos sielfwa den Wise, plågan som oafåtligt återfödes, sällheten altid ofullkomlig, förstörd i sitt frö, och lemnande efter sig qwalet som aldrig dörr.

Huru kunne wi då så fåsta of alt ifrigare och ifrigare wid denna wilda Klippan, stenig, ofruckbar af alt godt, ryllig af jämmer, hwaris spits höhes af stormar alla stunder, och ned under hwilken ligger gapande et swalg, ryckbart af mänskliga hoppets skepsbrott.

Utän at tala om denna hop af oundwikeliga plågor för hwilka människan är et rof; sörgår en enda dag som ej hörer of sucka en klagan emot Lifwet? ej upträcker någon ny hemlighet, något okänt elände, för den Wise, och ger honom en grämmande olust at se ännu mer? De trolösa stunderna gåcka of. Så länge de ännu hwila i Tidens stöte, innan de ännu tilhöra of, smickra de våra begär, och låfwa of ej annat än ljusligheter. Hwad den är wansinnig som tror dem! De bedraga of den ena efter den andra: i stället at tillföra of et nöje, lemnar hwar och en af dem of en smårta, och flyr bort med året. Likwål trödtas ej människan at hoppas: altid lättrogen och altid bedragen kommer hon ej ur en willfarelse utan för at falla i en annan: Årfarenheten rättar henne ej: hon wil
altid

altid se det ögnablick hon ej sedt. På detta sättet bedrager oss Lifwet, till den sista af våra dagar. Des plågor äro en hemlighet som ej upptäcks utan för den döende.

Lefwa alltid här? Och hvarföre? För at aldrig se utan det man sedt, höra ewigt det samma, gå om igen samma spår, fastas uttröttad i en ewig Cirkel, komma från hat til kärlek, från kärlek til hat, förkasta i dag gårdagens begär, jäspa öfwer samma nöjen, wara twungne ofta at åkalla sjelfwa plågan för at befräa oss från detta et och samma som betungar oss, och smaka åtminstone den bedröfliga hugnaden af et ombyte. Huru många gånger, i sjelfwa nöjets hänryckningar, äro wi ej frestade at fråga: War det ingen ring mer? Hwad Nöjet är fattigt och ringa! Lifwet är så kort, och ändå döer det förut! Knappt hafwe Wi genomslupit hälften af våra dagar, så är redan Källan af de behagliga känslor uttömd! Där är mer ingen ny sötna at pröfwa. Wi se Oss i nödwändighet at lefwa af omsmakningar, hvars ewiga et och samma uttröttar Oss. Wi finne i det närwarande ej annat än den kraftlösa smaken af det förslutna: Sinnena, måttade, äro färdige at wänjas därwid. Ack! Våra första år, liksom lödsacktige Förfäder, föröda arfwet för de sednare: De första förut deßas nöjen och behag.

Grämelsen at åldras kommer, för at ännu öka och lägga råga på de andra plågor: Man qwäljer sig då för at utpräka ur dagarna et wäsende som de ej mera hafwa. Smaken är nödt, Sinnena äro döda: Fjadrarne af den utbrukade Machinen gifwa ester, rörgångarne hopsalla, hjulen oreda sig i hwarannan, och stadna, det ena efter det andra. Födan blir en tyngd som dödar, i stället för at uplifwa: Den nyktraste känner omärklighetens verkningar: Glädjen sjelf blir farlig: Om Gubben tar ännu koppen i sina swaga händer, så darrar Han hwart ögnablick at Döden ej kommer och rycker den ifrån Honom. Lifwet är ej annat än et fallt och döde fält som ej mera bär. För at fasta något behag på de ängsliga dagar, är man i behof at hopsamla några tankar öfwer det förslutna, några angenäma utläggningar öfwer de röler man spelat i wärlden, och de fåfänga förslag man gjordt. På detta sättet slita sig nöjena omärkt ifrån människan, fly bort det ena efter det andra, och lemna den ofälla ut-
hunge

hungergrad qwar i en torr och bar öfen, midt i en djup natt, ödsligare och mörkare än den som nu omgifwer halfwa Jordrymden. Lycksalig den som då kan lefwa sig den Högste Domarens bifall, då, när Sjålen, tvungen at öfvergifwa sin lånta klädnad, måste återgifwa til Lyckan des fallsta prydnader, och låter falla sin sinliga Masque i det Hon lemnar Lifwets skådoban.

Denna tiden har kommit för mig: Den Wärlde jag bebodde är ej mer: en ny tråder i stället där nya seder herrska. En låt troppe af främmande Acteurer kommer in på Scenen för at drifwa mig bort eller för at där hafwa sitt spel med mig. Hwad de äro förundrade at se mig! Jag åskådar dem med samma förundran. Min granne som sitter näst intill mig, är mig okänd. Uck! det är ej det som smärtar mig näst: Där är en bitterhet ännu grymmare, som jag endast har at iacka åldern för, och den olyckan at för länge såfångt hafwa ropat efter Döden. Min Konung, som fordom emottog mig så nådigt, känner mig ej mer, skyndom ut Wärlden. Hwad behöfwer jag mer för at se den med osmak?

Men hwad! Denna olyckan — är den mig så enskilt? Jag är glömd i dag: Uck! Man har så länge kommit mig ihog. Et föremål som ter sig all för nära synen, beswärar och skymmer den, och des förlågenhet at wisa sig, hindrar det at synas. Då jag går at förtro min oro för Hofmännernas öra, höra de mig begärligt, de smaka med et hemligt nöje denna Nectar, som är så söt för de stora, och trycka min hand, och urbe sig af mig som en grace at återkomma i morgon. Wågrande! Kan Du klåda Dig i en mera förförisk skapnad?

Yorek! Tro ej at jag utswäswar från mit ämne! Det är at förringa Dödens frucktan, at sätta Lifwets wärde lågt. Ju mera liknögdhet man har därföre, ju bättre njuter man det: man bör göra som med dessa nyckfulla behagshuka, som gifwa sin gunst åt den stickeliga äskarn, som låts at näst förackta den.

Under två gånger den tid som Gråkerne arbetade at intaga det stolta Troja, enwisades jag at söka utan framgång Hofgunsten. Uck! hwad äre

Ärelystnan är et elakt medel at rikta sig! den har endast tjent at göra ännu mera fattigt det lilla jag ägde, der igenom at förgifta des njutande. Hvarföre ästunda? Det är af alt göra det grymmaste. Gif mig den starkaste och i hålsa måst blomstrande Man: Ärelystnan skall snart göra en blek och affallen flugge, lik mig. Om Ni hade alla nya Verldens skatter, och endast därtill ärelystnad och begär, så skulle Ni vara fattig. En ren lust, en ensaldig måltid, dyrbara Landtlefnadens skänker! Det är ren J som ånteligen hunnit låta mig för denna smittande Hofsjukan!

Wälsignad ware för ewigt den Gudomliga handen som förde mig in under skygdet af denna låga kajan, där jag återfunnit min Sjåls ro! Verlden är et ståtligt Skepp kastadt på farliga Haf: Man ser det med nöje: Men man går ej derpå utan fara. Här, i säkerhet, vråkt til lands på en ringa plankta, hörer jag hopens bullrande sorl såsom gnyet af de aflågsna Hafwen, eller som qwåfda dånnet af en döende storm: Och efter-sinnande i en djup stillhet mitt allswarsamma ämne, lærer jag at bekämpa dödens fasa. Här, såsom en herde, som ur sin tyfsta koja, stödd på sin staf och under gentjuden af sin pipa, wandrar med sina blickar öfwer de widsträckta fälten . . . följer jag med min tankta den brinnande Ärelystnans wilda Jagt: Jag ser et talrikt band af oroliga människor, brytan de Lagens bonnar, ohelgande råttwisn, Wargar i rostlystnad, Råfwar i list, än förföljande, än förblida, och ömsom hwarandras rof, — ända til des at döden, denna otredelige Jägaren, kommer och uppsluker dem alla i deras sista gömsle.

Hwarföre så mycket möda för så korta segrar? De rikas wälde, Heltarnas ära, Konungarnas hårlighet, alt slutar med: här ligger. Wågor at lida, sällhet at lemna, det är Lifwets rätta upreckning; och stoftet til stoft är yttersta måtet för alla jordens högheter. Om min sång kinner efterwerlden, skall den lära, at en man warit til, upammad bland Hofmännen fast född i England, som gaf acbt, at Lycka wäl en gång kunde komma för sent; som ej roat sig på sin sofsång med at hoppa ställa förslag för Lycka och lif; och som tänkt, det nödwändigheten at dö, wäl förtjente at fåsta tankan derpå.

Ungdomen utan ärfarenhet, lockad af en bedräglig treflans, bräd-
 störtar sig i olyckor. Åren låra Mannen: Han kommer aldeles ut wils-
 lan i åldren: Men så snart Han funnit konsten at lefwa, öppna sig
 Dödens portar.

Jag höder den omätteliga Ålderdomen ropa: Åk! ännu Dagar!
 ännu Rikedomar! ännu Nöjen! „ Förblindelse! Där är ej mera nöje,
 när känslan är släckt. Det är ej nog at äga föremålet; för at njuta
 det, behöfwes Sinnen. Förgäfves möde Wi Os at spänna å nyo det
 underte bågen; hwars alla strängar Naturen omärkligen slappat och bryter.
 Hwilket wanwete! Sålom man ser fluggorna förlängas i samma mån
 Solen skrider lägre ned, så wåra wåra begärelser och utwidga sig utan
 ända mot Lifwets afton.

Hwad raseri betager Er? J, som wilsen dö Rike. O mine samäld-
 rige, lemningar af Eder sjelfwa, usla mänskliga Ruiner, wacklande på graf-
 wens brädd! Skall man se Os såsom dessa förtorkade Träd, ännu skjuta
 längre wåra förackrade rötter på denna osälla grund, och omsamna den
 ännu starkare i samma mån Wi åldras? Wåra wilsnade och skrynkliga
 händer, skola de altid wara utsträcka i toma lusten, på en gång darrande
 af ålderdom och af brånad at fatta Fantomer som fly för dem? Människan
 behöfwes så litet och för en så ringa tid! I denna stunden är hon sär-
 dig af återlemna åt den giriga Naturen sin egna stoft, som Hon, för
 några ögnablick, fått af den som et lån.

Det är ju nog, sorgelige Gubbe! At hafwa lefwat bland stormarna:
 Gå äminstone at dö i Hammens före. Du borde fly Djon och Hopen,
 dölja i ensamhetens skugga Ditt Förmusts förswagning, Din Wilsas bräck-
 lighet, och Lemningarna af Din waresse. Du borde förutsäja Dig sjelf
 Ditt tilkommande, och öfwa Dig emot Döden. Hwarföre går Du ej at
 tänka för Dig sjelf i tysheten? och leda Dina ensliga steg til brädden af
 den mörka strand, därifrån Du snart skall stiga ut på et okände Haf?
 Rickta Din Sjä: Samla på Din Hafs-brädd et stort förråd af Dyg-
 der, och wänta i stillhet den Wind som med en enda pust skall bortföra
 Dig i aflågsna Werldar. Hwad de skola sätta i bestörtning den männi-
 skan, som ej gjort sig förtrolig med dem genom tankan!

När

När Eismets Barnskallra faller ur Våra magtlösa händer, så är ingen ting mer at hoppas af Sinnena! Det är tid at söka i sin Själ, at där hämta ädlare nöjen, och at öfwa sina förmågenheter på odödliga ämnen. Det är då ej mera här, det är på andra sidan Grafswen, Sällheten bör sökas. På Jorden är då ej annan frögd qwar at fordra, än et godt Namn och Friden. Det förra följer den redlige: Den sednare kan endast Wissheten gifwa. Om Wi tåle at Dårskapen rycker undan Öf båggedera, hwad återstår som kan hugna Våra sista dagar? Dygden endast kan göra dem lugna och glada. Med Zenne, stiger Gubben leende fram mot Grafswen. Han fructar ej; Han önskar snarare at dö. Döden är ej ryslig utan för lasten: Det är af Henne Han lånar sin förkräckande larf: Det är Hon som skärper äggen af des Lia.

Hjelp mig, Narcista! Bistå mig at göra frid med Döden; at lita mitt hjärta löst från dessa Sällheter som ej skola följa mig. Förr än Likstokan bädar Jorden at emottaga mitt Stoft, må Döden finna alla de band som fäste mig wid Werlden, litna af mina egna händer, och des Lia ej hafwa annat än tråden af mina dagar at affkåra! Om mit Förmust, alt för benäget at insöfwas, slumrar i natten wid brådjupefs brant, må Din skugga wisa sig för mig, upwåcka mig genom smärtans kånflor, och tvinga mina ögon at hålla sig öppna för at märka Döden som kommer emot mig. Det behöfves ej mera wåldsamma stötar eller besynnerliga olycksfall för at slå mig ned. Naturen har redan tecknat befallningen til min Afresa; Döden tar den i sina händer; Han wäntar kanske blott et ögnablick, för at låta mig förstå den.

Då jag ser tillbaka och skådar den långa kledjan af de förflutna åren bakom mig, och jag ej mera ser där så många människor, som yngre, starkare och mindre oförsigtige hade kunnat lofwa sig et längre lopp; så kan jag knapt tro at jag öfwerlefwet dem. Men ack! Lefwer jag ock verkligen? O! jag slutar endast at dö. Lärde Méad! jag igenkänner ej mitt Lif i denna förfallna warelse som Din konst uppehåller. Om jag andas ännu, så är det Dit Måsterstycke: Men jag har länge sedan begrafs mit mitt Lif med nervernas kraft och Tankans styrka. Mitt Wäsend försmåstes och bortswinner under tyngden af ålder och suldom: Jag bidar endast

endast at uttömma dräggen af mina dagar. Mina sinnen hafwa tillslutit Själens portar: mitt föruust, slocknande, ber mig skynda på min sweepning och öfwerlemnar mig åt stofret.

Skall jag fruckta at sista gången undergå det öde jag undergått alla Egnablick af mitt Lif? Är Döden då för mig en så ny och owan syn? I det Wi föddas, börje Wi at dö: När människan mognat, astager Hon. Lifwet är en fackla som fördrår sig i det den tändes. Emedan Döden redan upslutit min Ungdom och utnöt mina krafter, lemnar jag Honom resten utan oro, och jag ryser ej mera för dess olycks-rop.

Det är Din röst jag hörer, Herrskande Domare öfwer Lif och Död! Ödödliga Naturens Sol! Du! som ur mörkrets sköte där jag låg nedslänkt, mindre wärd än Insecten och Stofret jag trampar, lät mig utspringa genom en enda af Dina lifgifsmande skrålar, för at gå lycksalig i Ljuset och hänryckas af dagens glans — Du gaf mig ej warelse utan för at göra mig föll. Du kallar mig til et okändt Land. Jag lyder Dig med glädje: Jag öfwerlemnar mig åt Dig, och wet på hwem jag förtröstar. Det är i Dig jag will lefwa. Der, det är den enda werklighet! Jorden har ej annat än flyende skuggor: och Lifwet och Döden äro lika toma.

Lifwet är allt för skönt utmåladt; Döden är allt för utskriften. Den Wise, som förstår at nyttja det ena, och ej fruckta den andra, jämsförer dem; och gör båda Rätt.

Fångstad i Kroppen, lefwer Själén här i en Graf. Slaf qwald i mörker, förmår den knapt fatta några strimnor af Sanning, genom Sinneas skymning. Döden begrafwer endast Kroppen: Han friar Själén ur sitt fångsel, förströer dimman för Henne, ger Henne dag och wingar at upflyga til Ödödligheten. Döden har endast inbillade plågor som Naturen ej känner: Lifwet har werkelige plågor, som sjelfwa Wisheten ej undwiker.

Hwad säger Du? Har människofösläget då intet at förekafta Döden? Med hwilka förödelser är dess wäg märkt! Ingen ting är heligt för Honom:

nom: Lycka, Wälsde, alt föddas där Han framfar. Han sparar hvarken
 skicklighet eller konst. Dessa stora smällen som förtjente at wara odödliga,
 dessa Blos som uplysa Werlden, jag frågar, utsläcker ej Hans grymma
 hand dem? och återkastar människoflägdet i okunnighetens natt?

Jag erkänner at Döden förödmjukar de Wisa, Aröfrarne och Ro-
 nunaarna: Men dessa Namn äro sáfänglighetens: sáfäste wid gruset
 af Wåra kroppar, böra de ock förgås med dem. Men Sjålen, denna
 odödliga Sjålen, Gudomlighetens bild, är det ej af Lifwet Hon qwarhålls
 les i förnedring, til dess Gråswens skumma ingång förer Henne in på os
 dödlighetens lycksaliga och ljusa fält.

O Död! Du har wunnit. — War då wälkommen. Jag offerar
 Dig tacksjälsse för Din nära ankomst. Alder och Sjukdom, Dina
 gryma förelöpare, båda mig at Du ej är långt borta. Jag känner huru
 de lofa alla de band som säfta mig wid Lifwet. Annu några dagar; och
 deras arbete är sáfärdigt. Nedan halfswåfwar klockan, och skall snart kals-
 la til min Jordafärd de få Wänner jag har ännu qwar. Den swaga
 Naturen skall kanske gjuta där några tårar: Men förnustret, mera klokt,
 Lyckönskar Döden, och ser Honom krönt med en segrande Lager.

Med hwad glädje skall jag då öfwerlemnna åt windarna detta Stoftet
 jag nu släpar med mig, tils den dagen, då återkalladt til mig ur Elemen-
 ternas sköte och Naturens grunddjup, det skall åter omgifsra mig glänsande,
 i det odödeliga lifwet. Jag har då segrat öfwer alla plågor. Mina be-
 dröswelser och min saknad ha då slut. O Död! Utom Dig skulle de
 warit odödeliga. Utom Dig, skulle Wåra Dygder warit sáfänga; och
 wåra smärtor utan frugt. Du skall betala mig dem dubbelt. Jag ropas-
 de med skri efter detta usla Lifwet när jag föddes: När skall jag upstikka
 mina sista suckar för at erhålla et annat lycksaligare? Nej, Lifwet är ej
 på denna, det börjar ej förrån på andra sidan om Gråswen. Döden
 sårar Öf för at bewara Lifwet. Slagen af dess hand stupar människan
 och uplyfter sig. Hennes hjärter är brutna. Hon är fri: Hon Seg-
 rar: Hon antager Himlarna!

